

Själporträtt

Jag vet ej mer om livet,
fast jag dess grusväg gått.
Och tagit allt mig givet,
all småsten som där fått.

Inramad hänger pojkbarn,
med livseld i ögon blå.
Blick så len som ullgarn,
han visste nog mer då.

För vägens stenar skära,
under nakna fötters steg.
Dem jag tager för att bära,
snart tynger axlar ned.

Inramad hänger barnet,
med sorglösa läppar små.
Så litet visste han om livet,
fast jag knappt då börjat gå.